

مجاهده با نفس چه زمانی بی ارزش است

اگر کسی تمام اعمال صالح را انجام بدهد، ولی امام نداشته باشد، به هیچ عنوان، هیچ یک از اعمال او پذیرفته نمی شود.

آیت الله قرهی گفت: اگر کسی تمام اعمال صالح را انجام بدهد، ولی امام نداشته باشد، به هیچ عنوان، هیچ یک از اعمال او پذیرفته نمی شود.

به گزارش خبرگزاری مهر، از دروس گذشته اخلاق آیت الله قرهی مطلبی در پی می آید؛

پروردگار عالم از روز نخست تبیین امامت و امت را قرار داده است. طوری که می فرمایند: اگر کسی تمام اعمال صالح را انجام بدهد، ولی امام نداشته باشد، به هیچ عنوان، هیچ یک از اعمال او پذیرفته نمی شود! یعنی آن قدر امامت مهم است که بدون آن، پروردگار عالم همه اعمال را، ولو به این که خوب و پسندیده هم باشند، نخواهد پذیرفت.

وجود مقدس امام محمد باقر(ع) در روایتی که بسیار تکان دهنده و عجیب است، می فرمایند: «كُلُّ مَنْ دَانَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ بِعِبَادَةٍ يُجَاهِدُ فِيهَا نَفْسَهُ وَ لَا إِمَامَ لَهُ مِنَ اللَّهِ فَسَعْيُهُ غَيْرُ مَقْبُولٍ وَ هُوَ ضَالٌّ مُتَحَيِّرٌ وَ اللَّهُ شَانِيٌّ لِأَعْمَالِهِ وَ مَثَلُهُ كَمَثَلِ شَاةٍ ضَلَّتْ عَنْ رَاعِيهَا وَ قَطِيعِهَا» [۱].

هر که خود را برای عبادت پروردگار عالم به رنج و زحمت بیاندازد (یعنی هم عبادتش برای خداست و هم خیلی در این راه تلاش می کند و خود را به زحمت می اندازد)، «يُجَاهِدُ فِيهَا نَفْسَهُ» و تمام اعمالش، اعمالی باشد که با مجاهدت نفس همراه است (اصلاً مجاهده با نفس همین است که نفس خود را به زحمت بیاندازی) اما من ناحیه الله تبارک و تعالی، امامی برای او نباشد؛ هر چه تلاش و کوشش و عبادت می کند - ولو به دیگران کمک هم کند - غیرمقبول است!

البته صورت ظاهر این مجاهده با نفس خیلی خوب است. پیامبر عظیم الشان(ص) در روایتی می فرمایند: آن کسی برنده می شود و می تواند بر نفس امّاره غلبه کند که خود را به رنج و تعب بیندازد؛ برای این که اگر نفس دون را به سختی و تعب نیندازید و راحتش بگذارید، شما را با خود می برد. اگر هم تو را با خود برد، بیچاره می شوی. لذا حضرت می فرمایند: نفس را به سختی و تعب بینداز و نگذار راحت باشد.

ولی در نهایت می فرمایند: اگر انسان مجاهده نفس کند اما امامی از جانب خدا، برای او نباشد، هر چه عبادت کند، مقبول نخواهد بود. تازه ای کاش فقط همین طور بود! در ادامه می فرمایند: «وَ هُوَ ضَالٌّ مُتَحَيِّرٌ» او گمراهی سرگردان است؛ یعنی نمی داند کجا باید برود.

۱. الکافی، ج: ۱، ص: ۸۳

برگرفته از بیانات آیت الله قرهی در تاریخ ۹۱/۱۰/۲۲